

Sygn. akt II AKa 119/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2020r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Ewa Leszczyńska-Furtak

Sędziowie: SA – Ewa Gregajtys

SO (del.) – Izabela Szumniak (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2020r. sprawy

1. M. J. syna E. i M., urodzonego (...) w P.;

2. A. P., syna M. i D., urodzonego (...) w W.;

3. J. S., syna K. i W., urodzonego (...) w S.,

oskarżonych o czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i innych

4. M. Z., syna K. i M., urodzonego (...) we W.

oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 28 września 2018r. sygn. akt VIII K 124/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że

1. w opisie czynu z punktu 1) wyroku przyjmuje, że transportów wykonanych przez PPHU (...) było 22;

2. w punkcie 4) wyroku za podstawę skazania M. Z. przyjmuje art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, w tym opłaty w kwocie 180 zł. (sto osiemdziesiąt złotych) od oskarżonego M. Z. oraz w kwocie 400 zł. (czteryście złotych) od oskarżonych M. J., A. P. i J. S..

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa119/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

--

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
1. Zarzuty sformułowane przez obrońcę oskarżonego M. J.:		
Lp.	Zarzut	
1	1. Obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść wyroku: a. Art. 424 k.p.k. b. Art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170§ 1 pkt 2 i 3 k.p.k. oraz 366 k.p.k. c. Art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. 2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na nietrafnym ustaleniu, że M. J. dopuścił się zarzuconych mu czynów i nietrafne ustalenie, że	# zasadny # częściowo zasadny # pkt. 1 i 2 niezasadne

	adekwatną karą wobec niego będzie kara łączna dwóch lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
1. a. Wbrew postawionemu zarzutowi Sąd Okręgowy nie naruszył przepisu art. 424 k.p.k. a sporządzone uzasadnienie zawiera wszystkie konieczne elementy wymagane tym przepisem, w tym również w zakresie okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary. Sąd dokładnie opisał i wskazał każdy dowód, który stał się podstawą dokonanych przez niego ustaleń oraz uzasadnił z jakich przyczyn odmówił wiarygodności innym dowodom. Ustalając stan faktyczny odrębnie dla zarzutu dotyczącego usług transportowych i odrębnie dla sprzedaży internetowej wskazał dowody (zarówno osobowe jak i z dokumentów) na których się oparł. W zakresie sprzedaży internetowej armatury łazienkowej sąd wyraźnie wyeksponował, że jedynie w nieznaczej części dał wiarę wyjaśnieniom samych oskarżonych a na rolę oskarżonego w ramach obydwu procederów wskazywali pracownicy firmy, w tym w szczególności świadek P. C. oraz A. S., których zeznania zostały przez sąd prawidłowo ocenione. Jeśli zatem Sąd Okręgowy w znacznej części nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego to oczywistym jest, że tego dowodu i okoliczności w części, w jakiej uznał go za niewiarygodny nie mógł uczynić podstawą ustaleń faktycznych. Sąd prawidłowo uzasadnił również wysokość wymierzonych	

oskarżonym kar wskazując na konkretne okoliczności łagodzące i obciążające, które miały na nią wpływ. Kary zostały wymierzone wszystkim oskarżonym według zasad wskazanych przepisem art. 53 k.k., co znalazło swoje odzwierciedlenie w treści uzasadnienia. Sąd Okręgowy zastrzegł przy tym, że nie znalazł podstaw do różnicowania wysokości kar wymierzonych oskarżonym M. J., A. P. i J. S. gdyż w jego ocenie byli oni w ten sam sposób zaangażowani w przestępczą działalność. Pogląd ten Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje. Załączona do akt dokumentacja obrazująca trudną sytuację osobistą oskarżonego J. związaną z problemami zdrowotnymi natury psychiatrycznej oraz chorobą dziecka była znana sądowi okręgowemu. Niemniej jednak, czemu dał wyraz w treści uzasadnienia wykazywane dokumentacją okoliczności nie były tego rodzaju aby mogły zakwestionować poczytalność oskarżonego w czasie czynów i prowadzonego postępowania, co mogłoby mieć wpływ na wymiar orzeczonych wobec niego kar jednostkowych oraz kary łącznej;

b. Brak jest podstaw do przypisania Sądowi I instancji naruszenia przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. oraz 366 k.p.k. Oddalając postanowieniem z dnia 8 marca 2018 r. (k. 2787) wskazane przez obrońcę wnioski dowodowe sąd przekonywująco uzasadnił, iż dowodu z opinii biegłego z zakresu kryminalistycznej ekspertyzy dokumentów nie da się przeprowadzić z uwagi na brak oryginałów tych dokumentów i to zapatrywanie w pełni podziela sąd odwoławczy. Słusznie przy tym

wskazał Sąd meriti, że oskarżony J. S., którego podpisy widnieją pod wskazanymi dokumentami nie kwestionował swojej, wynikającej z tychże dokumentów roli. Decyzja Sądu I instancji w zakresie oddalenia wniosków dowodowych o przesłuchanie przełożonych M. Z. w spółce (...) oraz świadków M. Ł. i J. K. jest również prawidłowa. Okoliczność dotycząca pozyskiwania nowych klientów V. (...), weryfikacji dokumentów, współpracy z S. (...), roli oskarżonego J. w ramach prowadzonej ze współoskarżonymi działalności została zweryfikowana zeznaniami przesłuchanych świadków, w tym również świadka G. S. i dowody z zeznań zawnioskowanych świadków, nie mających przy tym żadnego bezpośredniego związku z przestępczymi czynami oskarżonych nie mogły mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Autor apelacji nie przedstawił przy tym żadnych merytorycznych i przekonujących argumentów podważających powyższą decyzję procesową sądu okręgowego;

c. Zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 410 k.p.k. jest bezzasadny. Sąd orzekał na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, prawidłowo przeprowadził wszystkie dowody i poddał je kompleksowej ocenie. Ocena ta pozostaje w zgodzie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. Żadne dowody, wbrew postawionej przez obrońcę tezie nie zostały przez sąd meriti pominięte czy zbagatelizowane. Sąd szczegółowo wyjaśnił natomiast dlaczego część z nich, w tym głównie wyjaśnienia samych oskarżonych na wiarę sądu nie

zasługiwało. Wbrew twierdzeniom obrony wyjaśnienia oskarżonego M. J., w znacznej części były sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Sąd prawidłowo ocenił również zeznania świadka P. C., która wbrew twierdzeniom obrońcy złożyła wiarygodne, bo logiczne i korespondujące z innymi dowodami deponując, co prawidłowo i rzetelnie wypunktował w swoim uzasadnieniu Sąd Okręgowy. Z zeznań tego świadka bezsprzecznie wynika pełen udział i zaangażowanie oskarżonego J. w prowadzonym wspólnie z P. i S. przedsięwzięciu mającym na celu sprzedaż internetową armatury łazienkowej, Świadek dokładnie opisała role poszczególnych oskarżonych, nie kryjąc przy tym, że w firmie przebywali głównie A. P. i J. S., zaś oskarżony M. J. był rzadziej. Świadek P. C., jako pracownik firmy, i osoba zatrudniona w niej przez oskarżonego M. J. miała swobodną i nieskrępowaną możliwość obserwacji działań wszystkich oskarżonych w ramach prowadzonej przez nich działalności i jest świadkiem bezstronnym oraz wiarygodnym. Gołosłowne są twierdzenia obrońcy, który zeznania tego świadka ocenia jako sprzeczne z doświadczeniem życiowym, nielogiczne, momentami wręcz nierealne i cytuje wyrwane z kontekstu wypowiedzi P. C.. Nie miała ona żadnych podstaw i nie przedstawia takowych obrońca oskarżonego aby bezpodstawnie wiązać oskarżonego J. z działalnością dotyczącą internetowej sprzedaży armatury łazienkowej. Nadto zeznania te korespondują i uzupełniają się z zeznaniami K. U.. W zakresie oferowanych za pośrednictwem A. produktów sposób działania oskarżonych zobrazował swoimi

zeznaniami również świadek A. S.. Opisany przez niego sposób działania oskarżonych i to zarówno w trakcie, jak i po popełnieniu przestępstwa (unikanie kontaktu, zwodzenie pokrzywdzonych, podawanie nieprawdziwych informacji i finalnie zaprzestanie wszelkich kontaktów) potwierdza istniejący u oskarżonych, w tym oskarżonego M. J. zamiar kierunkowy oszukania pokrzywdzonych. Jednocześnie pieniądze wpłacane przez kontrahentów były przez oskarżonych od razu wypłacane;

2.. Podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mający być konsekwencją wcześniejszego naruszenia przepisów procesowych jest chybiony. Sąd I instancji jak wskazano wyżej nie dopuścił się błędów procesowych i błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne dotyczące sposobu działania M. J., w zakresie tych wszystkich elementów strony przedmiotowej i podmiotowej, które mają znaczenie dla kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu zostały ustalone, wbrew twierdzeniom autorki apelacji w sposób prawidłowy i ustalenia te mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Brak jest zatem podstaw do zakwestionowania tych ustaleń w oparciu o podniesione zarzuty, które mają charakter wyłącznie polemiczny.

Wniosek

1. O zmianę i uniewinnienie oskarżonego M. J. od

zasadny

<p>popęlnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie</p> <p>2. Uchylenie skarżonego orzeczenia w całości w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># oba wnioski niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec stwierdzonej bezzasadności podniesionych przez obrońcę zarzutów wniosek o uniewinnienie nie mógł zostać uwzględniony. Orzeczenie Sądu I instancji w części dotyczącej M. J. jest prawidłowe. Sąd właściwie ustalił stan faktyczny dotyczący oskarżonego, dokonał prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu i orzekł karę, która nie nosi cech rażącej surowości. Tym samym niezasadny jest również złożony wniosek alternatywny o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty sformułowane przez obrońcę oskarżonego A. P.</p>	
<p>2</p>	<p>1. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>a. Art. 7 k.p.k.</p> <p>b. Art. 410 k.p.k.</p> <p>c. Art. 424 k.p.k.</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na nietrafnym ustaleniu, że A. P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. J. i J. S. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># pkt. 1 i 2 niezasadne</p>

	czynów dopuścił się zarzuconych mu czynów
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
1. 1. a. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów pozostaje w zgodzie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. Żadne dowody, wbrew postawionej przez obrońcę tezie nie zostały przez sąd meriti pominięte czy zbagatelizowane. Ocenione zostały swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd szczegółowo wyjaśnił przy tym dlaczego część z nich, w tym również wyjaśnienia oskarżonego A. P. na wiarę sądu w znacznym zakresie nie zasługiwało. Sąd Okręgowy rzetelnie i szczegółowo wskazał dowody na których oparł się dokonując rekonstrukcji przebiegu stanu faktycznego a poczynione ustalenia pozwoliły sądowi na wyprowadzenie jedynie słusznego wniosku, że oskarżony P. wraz ze współoskarżonymi działał w celu doprowadzenia podwykonawców do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Zatem twierdzenia obrońcy o tym, że oskarżeni nosili się z zamiarem prowadzenia legalnej działalności w zakresie transportu drogowego nie znajdują żadnego umocowania w materiale dowodowym, znajdują oparcie wyłącznie w wyjaśnieniach oskarżonych, które są sprzeczne nie tylko z zeznaniami przesłuchanych świadków, ale są niespójne wewnętrznie, wzajemnie sprzeczne i wykazują tendencję do przerzucania odpowiedzialności na innych współoskarżonych, co	

szczegółowo wypunktował Sąd meriti. Sąd ten opisał również role poszczególnych oskarżonych w przestępczym procederze, w oparciu o konkretne dowody, co powoduje, że twierdzenia obrońcy o nadaniu przez sąd zbyt dużego znaczenia roli jaką pełnił A. P. są gołosłowne. Obrońca akcentując fakt, że ustalenia sądu dotyczące roli A. P. nie mają pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym nie przedstawił tych dowodów, które jego zdaniem taki stan rzeczy potwierdzają. Bez znaczenia pozostaje również akcentowana i nie kwestionowana okoliczność, iż wszelkie formalności w zakresie podjęcia współpracy z (...) S.A. oraz zlecenie usług transportowych wykonywał M. Z. skoro oskarżeni J., P. i S. działali w warunkach współsprawstwa zaś M. Z., chcąc aby dokonali oszustw dopomógł im w tym procederze. Podrobiona licencja posłużyła do wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych i bez znaczenia pozostaje to w jaki sposób powzięli oni wiedzę o jej istnieniu oraz jakich dokumentów użył oskarżony Z. aby dokonać rejestracji spółki, skoro wiadomo, że bez okazania stosownej licencji spółka nie zostałaby zarejestrowana i potencjalni kontrahenci nie mieliby możliwości jej weryfikacji. Pokrzywdzeni, w szczególności świadkowie R. S. (1) (k. 202, t. II) czy P. Z. (k. 314, t. II) zeznawali, że aby zarejestrować firmę na giełdzie transportowej (...).eu należało mieć licencję, O. przewoźnika czyli ubezpieczenie oraz C. 6 – dane firmy. R. S. (1) zeznał przy tym, że oskarżony Z. osobiście z nim się kontaktował i przekazał, że S. (...) to firma zweryfikowana i pewna a na potwierdzenie swoich słów przedstawił Licencję, która

jak się okazało była sfalszowana. W toku postępowania uzyskano dodatkowo informację od Głównego Inspektora Transportu Drogowego, który takie licencje wystawia, że nie była ona wystawiana dla firmy (...). Tym samym firma nie uzyskała legalnej licencji na krajowy transport zarobkowy ani na krajowy transport zarobkowy lub wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy. Słusznie zatem uznał Sąd I Instancji, że oskarżeni J., P. i S. dokonali przestępstwa oszustwa, zaś oskarżony Z. działał jako ich pomocnik, a jednocześnie inicjator całego przedsięwzięcia. Celnie podsumował działalność S. (...) świadek R. S., który zeznał „powstali po to aby oszukiwać – każda szanująca się firma występuje do instytucji regulujących kwestie transportu o odpowiednie dokumenty, licencje i pozwolenia.”. Zamiar oszustwa, kwestionowany przez obrońców wszystkich oskarżonych precyzyjnie zrekonstruować można również z zachowania oskarżonych po dokonaniu przestępstwa- unikanie kontaktów, nieodbieranie od pokrzywdzonych telefonów, brak reakcji na e – maile. Niezgodna z rzeczywistym stanem rzeczy jest również przedstawiana przez oskarżonych w toku rozmów z pokrzywdzonymi, że brak wpłat na rzecz podwykonawców spowodowany był wstrzymaniem płatności przez V. (...), skoro, jak prawidłowo ustalił Sąd I Instancji płatności z V. (...) przychodziły niezwłocznie i od razu były wypłacane.

Oдноśnie sprzedaży internetowej wyposażenia łazienek Sąd Okręgowy skrupulatnie wskazał na dowody, na podstawie których doszedł

do przekonania, że oskarżonym, w tym oskarżonemu P. przy dokonywaniu sprzedaży towarzyszył kierunkowy zamiar oszukania swoich kontrahentów. Wbrew zarzutom wyartykułowanym w apelacji prawidłowo ocenił w tym zakresie zeznania świadka A. S., które poddał szczegółowej analizie. Zeznania tego świadka w powiązaniu z zeznaniami pokrzywdzonych oraz analizą zachowania oskarżonych przed popełnieniem i po popełnieniu przestępstwa w pełni potwierdzają słuszność oceny dokonanej przez Sąd I instancji.

b. Zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 410 k.p.k. jest bezzasadny. Sąd orzekał na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, prawidłowo przeprowadził wszystkie dowody i poddał je kompleksowej ocenie. Ocena ta pozostaje w zgodzie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. Żadne dowody, wbrew postawionej przez obrońcę tezie nie zostały przez sąd meriti pominięte czy zbagatelizowane.

c. Wbrew postawionemu zarzutowi Sąd Okręgowy nie naruszył przepisu art. 424 k.p.k. a sporządzone uzasadnienie zawiera wszystkie konieczne elementy wymagane tym przepisem, w tym również w zakresie okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary. Sąd dokładnie opisał i wskazał każdy dowód oraz uzasadnił z jakich przyczyn odmówił wiarygodności innym dowodom.

2.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego również dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne dotyczące sposobu działania A.

<p>P., w zakresie tych wszystkich elementów strony przedmiotowej i podmiotowej, które mają znaczenie dla kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu zostały ustalone, wbrew twierdzeniom autora apelacji w sposób prawidłowy i ustalenia te mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Brak jest zatem podstaw do zakwestionowania tych ustaleń w oparciu o podniesione zarzuty, które mają charakter wyłącznie polemiczny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. O zmianę i uniewinnienie oskarżonego A. P. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie</p> <p>2. Uchylenie skarżonego orzeczenia w całości w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># oba wnioski niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec stwierdzonej bezzasadności podniesionych przez obrońcę zarzutów wniosek o uniewinnienie nie mógł zostać uwzględniony. Orzeczenie Sądu I instancji w części dotyczącej A. P. jest prawidłowe. Sąd właściwie ustalił stan faktyczny dotyczący oskarżonego, dokonał prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu i orzekł karę, która nie nosi cech rażącej surowości. Tym samym niezasadny jest również złożony wniosek alternatywny o uchylenie i</p>		

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.		
Lp.	Zarzuty sformułowane przez obrońcę oskarżonego J. S.	
	<p>1. Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. przepisów art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., a także art. 399 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art.84 § 1 k.p.k. oraz 53 k.k. i art. 7 k.p.k.</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym przyjęciu, iż oskarżony J. S. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu przestępstw, w sytuacji gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>1. Za chybione i bezpodstawne uznać należy zarzuty obrazy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zakresie oceny dowodu z wyjaśnień J. S. i pozostałych oskarżonych oraz zarzutu niedokonania przez Sąd meriti oceny zeznań świadków w zakresie odnoszącym się do czynów zarzucanych oskarżonemu J. S.. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, która odnosi się do oceny zgromadzonych w sprawie dowodów oraz analiza treści wypowiedzi oskarżonych oraz świadków prowadzi do jednoznacznego stwierdzenia, że Sąd Okręgowy dokonując oceny</p>		

wyjaśnień oskarżonego S., pozostałych oskarżonych oraz świadków nie dopuścił się błędów natury faktycznej i logicznej, uwzględnił także zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i zasadnie uznał za niewiarygodne w znacznej części zeznania oskarżonych, obdarzając wiarą zeznania tych, szczegółowo wymienionych świadków, których depozycje stanęły u podstaw rekonstrukcji przebiegu stanu faktycznego w sprawie. Wbrew postawionemu zarzutowi lektura uzasadnienia pozwala na wniosek, iż Sąd I instancji, który rzeczywiście streścił pobieżnie zeznania świadków to jednak nie uchylił się od jch oceny i dokładnie opisał, którym dowodom dał wiarę, a które, i w jakiej części jego zdaniem były niewiarygodne. Należy w tym zakresie zaznaczyć, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być uznany za trafny i przekonujący, ale wówczas gdy skarżący wykaże jakich konkretnie uchybień dopuścił się Sąd meriti w ocenie poszczególnych dowodów i uchybienia te znajdują rzeczywiste odzwierciedlenie w aktach analizowanej przez Sąd odwoławczy sprawy.

Nie można również zaakceptować stanowiska skarżącego, że Sąd meriti dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k., poprzez niezamieszczenie w uzasadnieniu koniecznych elementów. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku pozwala bowiem dostatecznie na przyjęcie, że Sąd Okręgowy dokonał analizy i oceny wszystkich dowodów i okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i te dowody, które uznał za wiarygodne, i które precyzyjnie wymienił poczynił podstawą dokonanych

ustaleń faktycznych. Sąd dokonał szczegółowej analizy i oceny wyjaśnień wszystkich oskarżonych oraz zeznań każdego świadka. Jeżeli natomiast Sąd Okręgowy w znacznej części, precyzyjnie ustalonej nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych, w tym J. S., to oczywistym jest, że tych dowodów i okoliczności, w części w jakiej uznał je za niewiarygodne nie mógł poczynić podstawą dokonanych ustaleń faktycznych. Sąd orzekający w danej sprawie stan faktyczny dotyczący przebiegu zdarzenia w zakresie poszczególnych jego elementów zarówno strony przedmiotowej jak i podmiotowej ustala bowiem jedynie na podstawie tych dowodów, które na etapie ich analizy i oceny uznał za wiarygodne. Stawiając zatem zarzut obrazy art. 410 k.p.k. w zakresie pominięcia dowodów korzystnych dla J. S. skarżący w istocie zarzuca Sądowi meriti, że pominął przy ustaleniach faktycznych tę część dowodów i okoliczności, które uznał za pozbawione waloru wiarygodności, co jest w oczywisty sposób bezpodstawne.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 399 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i 84 § 1 k.p.k. stwierdzić należy, że jest on bezpodstawny. Rzeczywiście na rozprawie w dniu 17 września 2018 r. (k.2880) Sąd uprzedził o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów, poprzez przyjęcie działania w warunkach art. 12 k.k., a na rozprawie nie był obecny, prawidłowo zawiadomiony oskarżony J. S.. Jego stawiennictwa sąd nie uznał za obowiązkowe i nie uwzględnił wniosku jego obrońcy o przerwanie rozprawy powołując się na okoliczność, że wniosek taki złożyć może wyłącznie oskarżony. Jakkolwiek wniosek opisany w § 2 art. 399 literalnie odczytując przepis

złożyć może oskarżony to w ocenie Sądu odwoławczego złożyć go może również działający w jego imieniu obrońca. Niemniej jednak z treści tego przepisu wynika jednoznacznie, że w wyniku rozpoznania wniosku sąd może a nie musi przerwać rozprawę w celu umożliwienia oskarżonemu przygotowania się do obrony. Nie jest to zatem obligatoryjne. Nawet jeśli uznać, że formalnie Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 399 § 2 k.p.k. uznając, że tego rodzaju wniosek może złożyć wyłącznie oskarżony osobiście to stwierdzić należy, że owo uchybienie nie miało wpływu na treść wyroku i wbrew twierdzeniom autora apelacji nie naruszyło prawa do obrony oskarżonego albowiem zmiana kwalifikacji prawnej czynu poprzez przyjęcie działania w warunkach art. 12 k.k. jest co do zasady działaniem na korzyść oskarżonego.

Zupełnie bezpodstawnym jest postawiony przez obrońcę zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego art. 7 k.p.k. oraz art. 53 k.k. (który jest przepisem materialnym, zawierającym dyrektywy wymiaru kary, a nie przepisem procesowym) i wymierzenie J. S. kary rażąco, niewspółmiernie wysokiej w odniesieniu do kary sprawiedliwej. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem zarówno Sądu Najwyższego, jak i Sądów Apelacyjnych tego rodzaju zarzut z kategorii ocen może być uznany za trafny i zasadny ale tylko wówczas gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna „bijąca wręcz po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej

w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi z nich to stwierdzenie przez Sąd drugiej instancji naruszenia dyrektyw wymiaru kary, które określa art. 53 k.k. i co może nastąpić poprzez pominięcie określonych okoliczności w tym wypadku o charakterze łagodzącym, lub też gdy wprawdzie tego rodzaju okoliczności formalnie uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia. W przedmiotowej sprawie, w odniesieniu do J. S. żadna ze wskazanych okoliczności nie zachodzi. W tej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, która odnosi się do kwestii kar orzeczonych wobec oskarżonych, w tym J. S. wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że Sąd meriti miał na uwadze wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na wymiar tej kary oraz nadał tym okolicznościom właściwe znaczenie. Nie można przyjąć, że wymierzona J. S. (i pozostałym oskarżonym) za czyn 1 kara 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności jest rażąco surowa jeśli uwzględni się, iż ustawowe zagrożenie karą pozbawienia wolności, wobec działania oskarżonych w warunkach art. 294 § 1 k.k. wynosiło od 1 roku do 10 lat. Również kara jednostkowa w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności za przypisany czyn z pkt. 2 wyroku nie nosi cech rażącej surowości. Kary zostały wymierzone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia mimo uprzedniej karalności J. S.. Wymierzona na zasadzie asperacji kara łączna 2 lat i 6 miesięcy również nie nosi cech rażącej surowości, a jej wysokość została przez Sąd meriti, wbrew twierdzeniom obrony szczegółowo uzasadniona. Wskazane przez

obrońcę oskarżonego okoliczności dotyczące sytuacji osobistej oskarżonego w żaden sposób nie podważają stanowiska Sądu I instancji w omawianym zakresie. Uznać należy zatem, że skarżący nie wykazał w sposób przekonujący aby orzeczona wobec oskarżonego J. S. kara pozbawienia wolności była rażąco, niewspółmiernie surową.

2. Zdaniem Sądu Apelacyjnego również dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne dotyczące sposobu działania J. S., w zakresie tych wszystkich elementów strony przedmiotowej i podmiotowej, które mają znaczenie dla kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu zostały ustalone, wbrew twierdzeniom autora apelacji w sposób prawidłowy i ustalenia te mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Brak jest zatem podstaw do zakwestionowania tych ustaleń w oparciu o podniesione zarzuty, które mają charakter wyłącznie polemiczny.

Wniosek

1. O zmianę i uniewinnienie oskarżonego J. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie

2. Uchylenie skarżonego orzeczenia w całości w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie, ewentualnie

3. Złagodzenie orzeczonych wobec J. S. kar jednostkowych oraz kary łącznej

zasadny
częściowo zasadny
niezasadne

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec stwierdzonej bezzasadności podniesionych przez obrońcę zarzutów wniosek o uniewinnienie nie mógł zostać uwzględniony. Orzeczenie Sądu I instancji w części dotyczącej J. S. jest prawidłowe zarówno w zakresie winy, kwalifikacji prawnej jak i wymierzonych kar jednostkowych oraz kary łącznej. Tym samym niezasadny jest również złożony wniosek alternatywny o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.		
Lp.	Zarzuty sformułowane przez obrońcę oskarżonego M. Z.	
	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, tj.</p> <p>1. przepisów art. 2 § 2 k.p.k., 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.;</p> <p>2. Art. 167 k.p.k. w zw. z art. 169 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 4 k.p.k.</p> <p>Co skutkowało</p> <p>- błędnym przyjęciem, iż działania oskarżonego wyczerpują znamiona zarzucanych mu czynów, podczas gdy swobodna ocena dowodów, przy uwzględnieniu całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu;</p> <p>- błędem w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż oskarżony posłużył się podrobioną licencją transportową wystawioną na (...)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>sp. z o.o., że zarejestrował spółkę na portalu V. (...) oraz trans. Eu, oraz, że zajmował się sprawami finansowymi (...) sp. z o.o.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>2. Brak jest podstaw do przypisania Sądowi I instancji naruszenia przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 169 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 4 k.p.k. obrońca wskazując na uchybienia Sądu I instancji zdaje się zupełnie błędnie sugerować, że Sąd Okręgowy miał obowiązek z urzędu przeprowadzić wskazane przezeń dowody. Słusznie również Sąd meriti na podstawie art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. oddalił wnioski dowodowe obrońców postanowieniem z dnia 8 marca 2018 r. (k. 2787) a podjętą w tym zakresie decyzję przekonywująco uzasadnił. Decyzja Sądu I instancji w zakresie oddalenia wniosków dowodowych o przesłuchanie przelożonych M. Z. w spółce (...) oraz świadków M. Ł. i J. K. (pkt. 2b. postanowienia) oraz dopuszczenia dowodów z informacji (...) (pkt. 2c.d. postanowienia) jest również prawidłowa. Autor apelacji nie przedstawił przy tym żadnych merytorycznych i przekonujących argumentów podważających powyższą decyzję procesową sądu okręgowego;</p> <p>3. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, która odnosi się do oceny zgromadzonych w sprawie dowodów oraz analiza treści wypowiedzi oskarżonych oraz świadków prowadzi do jednoznacznego stwierdzenia, że Sąd Okręgowy dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego Z. i pozostałych oskarżonych oraz</p>		

świadców nie dopuścił się błędów natury faktycznej i logicznej, uwzględnił także zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i zasadnie uznał za niewiarygodne w znacznej części zeznania oskarżonych, obdarzając wiarą zeznania tych, szczególnie wymienionych świadków, których depozycje stanęły u podstaw rekonstrukcji przebiegu stanu faktycznego w sprawie. Wbrew postawionemu zarzutowi lektura uzasadnienia pozwala na wniosek, iż Sąd I instancji, rzetelnie przeprowadził ocenę dowodów i dokładnie opisał, którym dowodom dał wiarę, a które, i w jakiej części jego zdaniem były niewiarygodne. Należy w tym zakresie zaznaczyć, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być uznany za trafny i przekonujący, ale wówczas gdy skarżący wykaże jakich konkretnie uchybień dopuścił się Sąd meriti w ocenie poszczególnych dowodów i uchybienia te znajdują rzeczywiste odzwierciedlenie w aktach analizowanej przez Sąd odwoławczy sprawy.

Nie można również zaakceptować stanowiska skarżącego, że Sąd meriti dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku pozwala bowiem dostatecznie na przyjęcie, że Sąd Okręgowy dokonał analizy i oceny wszystkich dowodów i okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i te dowody, które uznał za wiarygodne, i które precyzyjnie wymienił poczynił podstawą dokonanych ustaleń faktycznych. Sąd dokonał szczegółowej analizy i oceny wyjaśnień wszystkich oskarżonych oraz zeznań każdego świadka. Jeżeli natomiast Sąd Okręgowy w znacznej części, precyzyjnie ustalonej nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych, w

tym M. Z., to oczywistym jest, że tych dowodów i okoliczności, w części w jakiej uznał je za niewiarygodne nie mógł poczynić podstawą dokonanych ustaleń faktycznych. Sąd orzekający w danej sprawie stan faktyczny dotyczący przebiegu zdarzenia w zakresie poszczególnych jego elementów zarówno strony przedmiotowej jak i podmiotowej ustala bowiem jedynie na podstawie tych dowodów, które na etapie ich analizy i oceny uznał za wiarygodne. Stawiając zatem zarzut obrazy art. 410 k.p.k. w zakresie podstawy wyroku, którą nie stanowił wg skarżącego całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej skarżący w istocie zarzuca Sądowi meriti, że pominął przy ustaleniach faktycznych tę część dowodów i okoliczności, które uznał za pozbawione waloru wiarygodności, co jest w oczywisty sposób bezpodstawne;

4. Zdaniem Sądu Apelacyjnego również dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne dotyczące sposobu działania M. Z., w zakresie tych wszystkich elementów strony przedmiotowej i podmiotowej, które mają znaczenie dla kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu zostały ustalone, wbrew twierdzeniom autora apelacji w sposób prawidłowy i ustalenia te mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Brak jest zatem podstaw do zakwestionowania tych ustaleń w oparciu o podniesione zarzuty, które mają charakter wyłącznie polemiczny. Sąd I instancji, jak wskazał wyżej Sąd apelacyjny dokonał prawidłowej analizy przeprowadzonych dowodów i słusznie przyjął, że oskarżony M. Z., chcąc aby M. J., K. P. i J.

S. dokonali przestępstwa oszustwa udzielił im w tym zakresie pomocy, której przebieg wyczerpująco opisał i uzasadnił, z powołaniem się na poszczególne dowody. Zeznania wiarygodnych świadków, w tym w szczególności G. S. pozwolił Sądowi I instancji na ustalenie roli oskarżonego Z.. On sam nie kwestionował udziału w spotkaniu z pozostałymi oskarżonymi, które zainicjowało przestępczy proceder. Istotne jest przy tym, że bez kontaktów, znajomości rynku usług transportowych i procedur prowadzenia działalności transportowej czyli swoistego know how jakim dysponował M. Z. pozostali oskarżeni nigdy nie przeprowadziliby swojego przestępczego przedsięwzięcia. Gołosłowne twierdzenia obrońcy, że brak jest jakichkolwiek okoliczności świadczących o tym, że M. Z. obejmował zamiarem podejmowanie przez pozostałych oskarżonych przestępczych działań zupełnie nie znajdują oparcia w materiale dowodowym. Słusznie ustalił Sąd Okręgowy, że przy dokonaniu przedmiotowego oszustwa oskarżeni posłużyli się podrobioną licencją transportową, której kopią dysponował M. Z.. Oczywistym jest przy tym, wbrew tezom przeczącym wysuwany przez obrońcę oskarżonego, że spółka (...) sp. z o.o. została zarejestrowana na giełdzie (...).eu bo wynika to wprost z zeznań pokrzywdzonych, którzy za pośrednictwem tej giełdy potwierdzali wiarygodność spółki. Podrobiona licencja posłużyła do wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych i bez znaczenia pozostaje to w jaki sposób powzięli oni wiedzę o jej istnieniu oraz jakich dokumentów użył oskarżony aby dokonać

rejestracji spółki, skoro wiadomo, że bez okazania stosownej licencji spółka nie zostałaby zarejestrowana i potencjalni kontrahenci nie mieliby możliwości jej weryfikacji. Pokrzywdzeni, w szczególności świadkowie R. S. (1) (k. 202, t. II) czy P. Z. (k. 314, t. II) zeznawali, że aby zarejestrować firmę na giełdzie transportowej (...)eu należało mieć licencję, O. przewoźnika czyli ubezpieczenie oraz C. 6 – dane firmy. R. S. (1) zeznał przy tym, że oskarżony Z. osobiście z nim się kontaktował i przekazał, że S. (...) to firma zweryfikowana i pewna a na potwierdzenie swoich słów przedstawił Licencję, która jak się okazało była sfalszowana. W toku postępowania uzyskano dodatkowo informację od Głównego Inspektora Transportu Drogowego, który takie licencje wystawia, że nie była ona wystawiana dla firmy (...). Tym samym firma nie uzyskała legalnej licencji na krajowy transport zarobkowy ani na krajowy transport zarobkowy lub wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy. Słusznie zatem uznał Sąd I Instancji, że oskarżeni J., P. i S. dokonali przestępstwa oszustwa, zaś oskarżony Z. działał jako ich pomocnik, a jednocześnie inicjator całego przedsięwzięcia. Celnie podsumował działalność S. (...) świadek R. S., który zeznał „powstali po to aby oszukiwać – każda szanująca się firma występuje do instytucji regulujących kwestie transportu o odpowiednie dokumenty, licencje i pozwolenia.”. Odnośnie roli i udziału oskarżonego Z. w przestępczym procederze dość wskazać na zeznania świadków, w tym pokrzywdzonych, którzy twierdzili, że gdyby nie referencje ze strony V. (...), którą reprezentował M. Z. pozostali oskarżeni nie

byliby w stanie skutecznie oszukiwać swoich kontrahentów, rola ta wynika również z części wyjaśnień współoskarżonych. Zamiar oszustwa, kwestionowany przez obrońców wszystkich oskarżonych precyzyjnie zrekonstruować można również z zachowania oskarżonych po dokonaniu przestępstwa- unikanie kontaktów, nieodbieranie od pokrzywdzonych telefonów, brak reakcji na e – maile. Niezgodna z rzeczywistym stanem rzeczy jest również przedstawiana przez oskarżonych w toku rozmów z pokrzywdzonymi, że brak wpłat na rzecz podwykonawców spowodowany był wstrzymaniem płatności przez V. (...), skoro, jak prawidłowo ustalił Sąd I Instancji płatności z V. (...) przychodziły niezwłocznie i od razu były wypłacane.

Wniosek

1. O zmianę i uniewinnienie oskarżonego M. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 4 wyroku, ewentualnie
2. Uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec stwierdzonej bezzasadności podniesionych przez obrońcę zarzutów wniosek o uniewinnienie nie mógł zostać uwzględniony. Orzeczenie Sądu I instancji w części dotyczącej M. Z. jest prawidłowe zarówno w zakresie

winy, kwalifikacji prawnej jak i wymierzonych kar jednostkowych oraz kary łącznej. Tym samym niezasadny jest również złożony wniosek alternatywny o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	<p>1. Sąd odwoławczy uwzględnił, że transportów wykonanych przez PPHU (...) było 22, co wynika z załączonych dokumentów w postaci faktur, i zmienił w tym zakresie opis czynu z pkt. 1 wyroku. Nie miało to wpływu na wysokość niekorzystnego rozporządzenia mieniem;</p> <p>2. w punkcie 4 wyroku za podstawę skazania M. Z. przyjął art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., korygując błędny zapis Sądu Okręgowego przy prawidłowym przyjęciu, że przepisy art. 286 § 1 k.k. i 270 k.k. pozostają w zbiegu kumulatywnym.</p>
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
- konieczność poprawy nieprawidłowego zapisu w zakresie opisu czynu z pkt. 1 wyroku oraz kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w punkcie 4	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot zmiany i utrzymania w mocy
<p>1. <u>Zmiana wyroku w zakresie jak pkt 4 (okoliczności podlegające uwzględnieniu z urzędu)</u></p> <p>2. <u>W pozostałym zakresie wyrok został utrzymany w mocy</u></p>	

Zwięźle o powodach zmiany / utrzymania w mocy	
Zmiany dokonano wobec uwzględnienia okoliczności z urzędu. W pozostałym zakresie utrzymano w mocy wobec bezpodstawności i niezasadności zarzutów odwoławczych odnośnie wszystkich oskarżonych.	

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Sąd odwoławczy obciążył oskarżonych kosztami sądowymi postępowania odwoławczego, w tym opłatami w kwocie 400 zł. od M. J., A. P. i J. S. oraz 180 zł. od M. Z. uznając, że brak jest podstaw do zwolnienia z ich zapłaty.

7. PODPIS

Ewa Leszczyńska – Furtak

Izabela Szumniak Ewa Gregajtys

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. J.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie Sądu I instancji co do oskarżonego M. J.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie dotyczące oskarżonego J. S.		
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie – wniosek ewentualny	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie w części dotyczącej oskarżonego A. P.	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie – wniosek ewentualny	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. Z.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie Sądu I instancji w części dotyczącej oskarżonego M. Z.	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie – wniosek ewentualny	# zmiana